

McCarthy, der formåede at få en masse sådanne »glimt« igennem figurens monstremake up; en evne kun de færreste og dygtigste skuespillere har; Karloff i »Frankenstein«, John Hurt i »The Elephant Man«. Og så er der den mekaniske ugle Bubo's tema: En lille lystig scherzo med fløjter og klokkespil. Lidt orientalsk dansemusik understreger markedsstemningen i Joppa.

På pladens sidste nummer, »The Constellations«, opsummerer Laurence Olivier musikens ideer og stemninger med en smuk monolog, hvor han lader stjernerne forme et mindesmærke over historien om Perseus og Andromeda, for at menneskene, om end gudinder skulle blive svigtet eller glemte, altid vil kunne se op på nattehimmelen og mindes den tid, da menneskene var – og vidste de var – gudernes afkom.

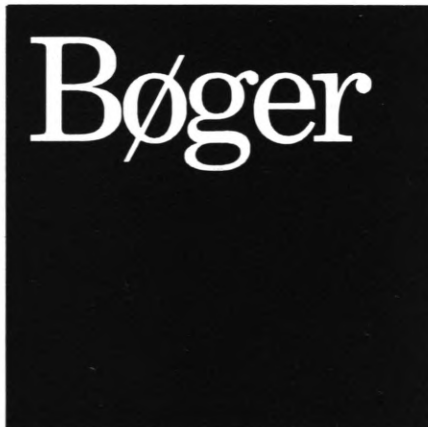
Og netop den erindring er, hvad Laurence Rosenthal formår at udtrykke i sin musik, der ikke underligt mange steder bliver direkte drømmende: At de græske helte og guder allerede er et minde, om en fjern fortid eller en sød drøm, og at »Clash of the Titans« såvel som Zeus' stjernebilleder trods alt kun er et mindesmærke, der kan formå at rive os ud af vores smålige travlhed, og for en time eller halvanden og – på en mark om natten eller i en halvfylt biograf – minde os om de forfædre og allierede, vi forlængst har lagt bag os.

Bill Conti: For Your Eyes Only (Liberty LOO-1109)

Den unge, italienske komponist Bill Conti, der kom til Hollywood for et par år siden og lavede »Rocky«, et soundtrack, der med ét satte skub i hans karriere, har et talent for at skrive fanfærer og swing-musik, men tilsyneladende ikke ret meget andet. Fejltagelser som »Paradise Alley« og »Uncle Joe Shannon« er stadigvæk ting, man mindes med ubehag.

Da Albert Broccoli havde lavet »For Your Eyes Only« henvendte han sig til Conti for at få et moderne, kommercielt score, og Conti var ikke sen til at acceptere opgaven. Musikken, der kom ud af det, er da også meget moderne, der er både trommer, elguitarer, trommer, synthesizere, trommer og en trompet, og pladen sælger udmærket i forretningerne, men musikken har ikke ret meget at gøre med den dygtige, debuterende John Glenn's »ur-Bond'ske« opsætning, der jo er meget low-key og stilfuld, undtagen i selve action-sekvenserne, der dog også er ret begrænsede hvad armsving angår, og nøjes med at imponere med en række af små perler af præstationer, fremfor det vante opbud af eksplosioner og »her kommer Flåden!« Dette er åbenbart ikke gået op for Conti, der bare lader disco-maskinen rulle derudad – typisk for musikken er det, at man uden plade-coveret til hjælp næppe ville kunne regne ud, hvor i filmen de forskellige numre, på nær Main & End Title, hører hjemme. Udover titelmelodien (som det er muligt at vænne sig til), sunget af Sheena Easton (der absolut skulle vise sit oversminkede punkhoved konstant under forteksterne), og diverse vilde pop-numre, er der også en disco-

sang, med et kor der synger: »Tryin' to keep it up, and ease it in, to get that good vibration!« og andre dybsindigheder. Man kan sige til Conti's forsvar, at han bruger et par kastagnetter, når vi ser den spanske pilot og lejemorder Gonzales, og en græsk zithar, når vi ser den kvindelige hovedperson Melina, der jo er datter af en engelsk marine-officer og hans græske kone. Under scenen med papegøjen og Premier-ministerens kone har Conti fået lejlighed til at lave lidt fanfare-stemning, og bruge et par toner fra Edward Elgar's Pomp and Circumstance March Nr. 1. Men disse små detaljer, der godtnok lugter af filmmusik, er i mine øjne ikke helt undskyldning nok!

Pionerværk om TV

»TV i 70'erne« er det første forsøg herhjemme på i opslagsværkets form at fastholde de flimrende indtryk, som mediet efterlader. I hele sin opbygning er værket en »companion piece« til Claus Hesselbergs »Film i 70'erne«, som Michael Blædel anmeldte i Kosmorama 155-156, men hvor filmregistreringen takket være Bjørn Rasmussens kraftpræstation med »Filmens Hvem-Hvad-Hvor« var lagt i faste rammer, er de to bind om danske TV-udsendelser i halvfjerdsnerne mere af en pionerindsats.

I forordet gøres der da også opmærksom på vanskelighederne. »Der er simpelthen ikke tradition for overhovedet at gemme oplysninger vedrørende TV. Danmarks Radios egne arkiver indeholder ikke meget andet af relevans end det, der er gengivet i aviserne i de daglige programoversigter« kan man læse. Så meget mere beundringsværdigt er det derfor, at værket har fået så mange informationer med, som det vitterlig er tilfældet. Stikprøver – og meget andet kan det ikke blive til før længere tids brug af værket giver fastere grund under fødderne – antyder en solid grad af pålidelighed i det faktiske. Men giver måske også anledning til en vis angst for karakteren af de kommentarer, som hvert opslag har fået med på vejen. Nogle gange er kommentarerne neutralt karakteriserende, andre gange luftes skråsikre vurderinger som f.eks. i omtalen af Monte

Hellmans »Opgøret«, der kaldes for en »Hovedløs, intellektuel western«. Hovedløs var filmen i hvert fald ikke.

I det hele taget er kommentarerne ofte værkets svage punkt. Nogle gange, fordi kommentatoren, som den oven for citerede, af og til kan virke – hovedløs. Andre gange fordi der er så mange tilfælde af sproglig sjusk. Blandt de ufrivilligt morsomme, som sjuskeriet fører med sig, er oplysningen om, at Josef og hans brødre stod bag musicalen »Jesus Christ Superstar«.

I nogle tilfælde er der medtaget krydshenvisninger uden at dette dog er konsekvent gennemført – og uden at det er indlysende, hvorfor der henvises fra en titel til en anden titel og videre til en tredje. Det er udmærket med en henvisning fra »Ballets dronning« til den tematisk beslægtede »Roseland«, men hvorfor vise videre fra »Roseland« til »Til minde om fyrsten«. De to film har ganske vist det til fælles, at James Ivory har instrueret, men forbindelsen til »Ballets dronning« er tabt. Nogen indlysende sammenhæng mellem TV-serierne »Højt spil« og »Magt og afmagt« kan jeg heller ikke finde, hverken i tema eller personer. Måske eksisterer sammenhængen for dem, der har set begge serier.

Men det er selvfølgelig bagateller i forhold til den kendsgerning at værket overhovedet eksisterer og rummer en mængde oplysninger for den velvilligt nysgerrige, der kan lide at blade i leksikalske værker.

For den mindre velvilligt indstillede, der gerne vil have information om en given udsendelse, rummer værket nok en oplagt irritationskilde ved kun at eje et register over originaltitler. Netop fordi mange mennesker ser TV på en ofte tilfældig måde – altså åbner for kassen uden at vide, hvad der egentlig sendes, og så fanges ind af et program – vil det med garanti for mange være svært at peje sig ind på, hvad man skal slå op under. Jeg savner stærkt et tematisk register. Fra forlagets side er der tale om et helt urimeligt fedteri, når man ikke har villet ofre disse sidste penge. En begrænsning i opslagsværkets værdi er det nok også, at man ikke har medtaget opera og ballet (men dog har kunnet finde plads til f.eks. Bergmans »Trylleflojten«). Eller at man ikke kan slå op på f.eks. Bob Fosses fremragende »Liza With a Z«, hvorimod inferiøre musikprogrammer med Dean Martin er medtaget blot fordi de udgør en serie. En højere grad af fleksibilitet ville have klædt de to bind. Eller er der blot tale om en forglemmelse?

Men indvendinger som disse kan selvfølgelig ikke skjule, at værket er imponerende i sin ophobning af glemte og skjulte fakta. Det bør nok også noteres (ikke mindst på baggrund af den urimelige mængde korrekturføj, som prægede »Film i 70'erne«), at »TV i 70'erne« holder mindst en rimelig standard med hensyn til korrekt stavede navne. Som det selvfølgelig også bør være i et værk af leksikalsk karakter. Jeg glæder mig til »TV i 60'erne« – hvis det ellers bliver muligt at udsende det.

Per Calum

»TV i 70'erne« 1-2. 448 sider. Udarbejdet af Kaare Schmidt, Lennard Højbjerg og Lars Ølgaard. Politikens forlag 1981.